

Sygn. akt II AKa 435/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2018r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Hanna Wnękowska

Sędziowie: SA – Zbigniew Kapiński (spr.)

SO (del.) – Paweł Dobosz

Protokolant: – sekr. sąd. Sylwester Leńczuk

przy udziale Prokuratora Leszka Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2018 r.

sprawy

- 1. O. F., urodz. (...) w I.-F. – Ukraina, s. B. i A. z d. L.*
- 2. M. D., urodz. (...) w B. – Ukraina, s. M. i M. z d. K.*
- 3. A. W., urodz. (...) w W., s. W. i A. z d. K.*
- 4. D. W., urodz. (...) w T., s. S. i D. z d. L.*

oskarżonych z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. (ad. 1) art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (ad. 2) i art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (ad. 3) i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. (ad. 4)

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 6 września 2017 r. sygn. akt VIII K 117/16

I. utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części;

I. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty za drugą instancję od oskarżonych A. W. i D. W. po 680 (sześćset osiemdziesiąt) złotych od O. F. 1.180 (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt) złotych od M. D. 180 (sto osiemdziesiąt) złotych oraz obciąża tych oskarżonych wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym w częściach na nich przypadających.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 6 września 2017 r. uniewinnił oskarżonego **M. D.** od popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt VII i VIII aktu oskarżenia oraz uznał tego oskarżonego za winnego tego, że:

VII. 14 kwietnia 2011 roku udzielił pomocy D. W. w wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy w postaci dowodu rejestracyjnego samochodu marki T. (...) o nr

VIN (...) poprzez wprowadzenie w błąd pracownika Urzędu Miejskiego w P. i posłużenia się jako autentycznymi dokumentami w postaci: podrobionego niemieckiego dowodu rejestracyjnego tego pojazdu nr dokumentu (...) (...), fałszywej niemieckiej karty pojazdu oraz umowy kupna-sprzedaży pojazdu z podrobionym podpisem obywatela Niemiec -J. S. w ten sposób że dostarczył mu w/w podrobione dokumenty, tj. popełnienia czynu, opisanego w punkcie IX aktu oskarżenia, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to skazał go, a na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 69§ 1 i 2 k.k. i art. 70§ 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. D. kary 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata.

Oskarżonego **A. W.** uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XIV aktu oskarżenia, natomiast uznał tego oskarżonego za winnego tego, że:

XI. w bliżej nieustalonym czasie, ale nie wcześniej niż 20 grudnia 2009 roku i nie później niż 2 czerwca 2010 roku w bliżej nieustalonym miejscu, przyjął samochód P. (...) nr VIN (...), po czym w W. nakłonił P. G. do posłużenia się w dniu 30 kwietnia 2010 roku w Wydziale Komunikacji Urzędu Miasta Stołecznego W. D. W., jako autentycznymi dokumentami, tj. podrobionym niemieckim dowodem rejestracyjnym tego pojazdu o numerze blankietu (...) i nr dokumentu (...) (...), fałszywą niemiecką kartą pojazdu o nr (...) z zamieszczonym nr rejestracyjnym o treści (...) (...) oraz dokumentem zakupu z podrobionym podpisem obywatela Niemiec - przedstawiciela firmy (...)” e. K.. L. S.. 68, (...) K., a następnie za pośrednictwem auto komisu samochodowego (...).C, pomógł w jego zbyciu M. D. (1), wiedząc, iż pojazd ten został uzyskany za pomocą czynu zabronionego, tj. popełnienia czynu opisanego w punkcie XIII aktu oskarżenia, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to skazał go a na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XII. na podstawie art. 69§ 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego A. W. kary 1 (jednego) roku pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

XIII. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego A. W. karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych.

Powyższy wyrok został zaskarżony m. in. przez obrońców oskarżonych M. D. i A. W..

Obrońca M. D. na mocy art. 425 § 1 - 3 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok na korzyść oskarżonego w części tj. pkt VII i VIII i na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. zarzucił:

- obrazę prawa materialnego tj. art. 272 k.k. w zb. z art. 270 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., poprzez bezpodstawne zastosowanie tych przepisów w sytuacji gdy z prawidłowo ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika, iż oskarżony nie wiedział o tym, iż dokumenty dotyczące pojazdu marki T. (...) o nr VIN (...) są podrobione a także z prawidłowo ustalonego w sprawie stanu faktycznego nie wynika, iż oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym.

Na podstawie art. 437 k.p.k. obrońca wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. D. od zarzucanych mu czynów
- ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego A. W. zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego, w zakresie pkt XI, XII i XIII i na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 k.p.k. zarzucił rażąco obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez dowolną - a nie swobodną i wybiórczą ocenę dowodów stanowiących podstawę do ustaleń faktycznych w sprawie, w szczególności depozycji P. G. i ustalenie na ich

podstawie, że samochód marki P. (...) nr VIN (...) pochodzi z przestępstwa, a także że oskarżony wiedział o tym, że pochodzi z przestępstwa, w sytuacji gdy:

- 1) z treści przywołanych dyspozycji nie wynika, aby źródłem pochodzenia przedmiotowego pojazdu był czyn zabroniony;
- 2) nie ustalono aby nr VIN przedmiotowego pojazdu był podrobiony, czy też został poddany jakimkolwiek przeróbkom;
- 3) nie ustalono co działo się z przedmiotowym pojazdem w okresie pomiędzy 29 grudnia 2009 r. (tj. datą przekroczenia przedmiotowym pojazdem przez ustalone osoby przejścia granicznego M.-S.) a dniem 26 marca 2010 r. (data widniejąca na rachunku wystawionym przez (...) e/ K.. L. S.. 68, (...) K., a dotyczącym sprzedaży przedmiotowego pojazdu);
- 4) nie ustalono w jaki sposób Y. F., P. B., T. B. i S. A. weszli w posiadanie przedmiotowego pojazdu i czy oskarżony pozostawał w jakimkolwiek związku z omawianym zdarzeniem;
- 5) przedmiotowy pojazd został zwrócony M. D. (2) tj. osobie która nabyła tenże pojazd z komisju samochodowego (...) s.c. z siedzibą w W., gdzie pojazd ten został sprzedany przez P. G.;

Na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k., podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o:

- a. zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o:
- b. uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniesione apelacje nie są zasadne i nie zasługują na uwzględnienie zawarte w nich zarzuty oraz wnioski końcowe.

Za chybiony i bezpodstawny uznać należy zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 272 k.k. w zb. z art. 270 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. zawarty w apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego M. D..

Z trafnych ustaleń Sądu Okręgowego opartych także na wyjaśnieniach oskarżonego M. D. wynika, że poprosił on D. W. o zarejestrowanie samochodu na swoje dane osobowe, na co D. W. wyraził zgodę. W celu rejestracji tego samochodu oskarżony przekazał niemieckie dokumenty niezbędne do zarejestrowania samochodu marki T. (...) wymienione na str. 13 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Z ustaleń Sądu wynika również, że to I. B., który miał pełną świadomość i wiedzę odnośnie tego, że dokumenty samochodu marki T. (...), które otrzymał za pośrednictwem P. są podrobione złożył propozycję poszukania osoby, która zarejestrowałaby przedmiotowy samochód na swoje dane osobowe właśnie oskarżonemu M. D., który stwierdził, że znajdzie taką osobę. Taki sposób poszukiwania osoby, na którą miałby być zarejestrowany przedmiotowy samochód świadczy o tym, że oskarżony miał świadomość tego, że dokumenty samochodu które przekazał D. W. są podrobione. Zatem w opisanej sytuacji podzielić należy stanowisko Sądu Okręgowego zawarte na str. 53 – 54 uzasadnienia wyroku, że M. D. poprzez swoje działania polegające na uzyskaniu podrobionych niemieckich dokumentów, a następnie przekazanie ich D. W. aby ten wykorzystał je w celu zarejestrowania samochodu marki T. (...) wypełnił znamiona występku z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., który to czyn został zasadnie przypisany oskarżonemu w pkt VII zaskarżonego wyroku.

Sąd meriti zasadnie w tym zakresie uznał, że dzięki pomocy M. D. D. W. wprowadził w błąd osobę upoważnioną do wydawania decyzji o rejestracji samochodu.

Z wyżej wskazanych powodów uznać należy, że postawiony w omawianej apelacji zarzut obrazy prawa materialnego nie jest zasadny i nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnośnie apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego A. W..

Postawione w przedmiotowej apelacji zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. są bezpodstawne, a w związku z tym nie zasługują na uwzględnienie wnioski końcowe o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Przedmiotowa apelacja nie zasługuje na uwzględnienie z dwóch powodów, po pierwsze z treści jej petitum wynika, że skarżący zarzucił zaskarżonemu wyrokowi jedynie rażąco obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Z podstawy prawnej zawartej w petitum, gdzie wskazano jedynie pkt 2 art. 438 k.p.k., oraz z jego treści nie wynika zaś aby wprost postawiony został zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jako skutek rzekomej obrazy art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. Oznacza to, że obrońca oskarżonego redagując w opisany sposób środek zaskarżenia nie zrealizował obowiązku określonego w art. 438 pkt 2 k.p.k. wykazania, że naruszenie określonych przepisów postępowania ze sfery gromadzenia dowodów mogło mieć, czyli w istocie i w przekonaniu skarżącego miało wpływ na treść wyroku. Jest oczywiste, że autor apelacji może ten wpływ wykazać poprzez postawienie właściwie zredagowanego zarzutu, o którym mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k., w którego treści zakwestionuje ustalenia Sądu dotyczące określonego czynu w całości lub też w zakresie poszczególnych elementów strony przedmiotowej lub podmiotowej tych ustaleń.

Stwierdzić również należy, że zarzut określony w pkt II przedmiotowej apelacji został zredagowany w taki sposób, że nie wiadomo dokładnie, co konkretnie mają oznaczać twierdzenia skarżącego zawarte w pkt 1 – 5. Sąd odwoławczy mając na uwadze ich treść ma wątpliwość, czy należy je rozumieć jako obrazę art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. czy też ich zamieszczenie w petitum ma inny cel, którego wprost skarżący nie zwerbalizował.

Zdaniem Sądu odwoławczego od podmiotu profesjonalnego jakim jest adwokat można i należy oczekiwać takiego sposobu redakcji środka odwoławczego aby było wiadomo jakie rodzajowe zarzuty są stawiane w środku zaskarżenia.

Wątpliwości Sądu odwoławczego w omawianym zakresie wynikają z tego, że treści zawartych w pkt 1 – 5 nie można zrozumieć jako przejawu obrazy art. 7 k.p.k. czy też art. 410 k.p.k. oraz jako sposobu kwestionowania ustaleń faktycznych, gdyż tego rodzaju zarzutu w omawianej apelacji nie postawiono. Nie można zaś zdaniem Sądu Apelacyjnego kwestionować ustaleń faktycznych poprzez zarzut naruszenia art. 7 i 410 k.p.k., gdyż tego rodzaju obraza może stanowić jedynie źródło błędu w ustaleniach faktycznych.

Drugi powód uznania bezpodstawności omawianej apelacji wynika z treści zarzutu zawartego w pkt II w którym zarzucono obrazę art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. i wymieniono jedynie depozycje P. G. jako przejaw naruszenia wskazanych przepisów. Jednakże zdaniem Sądu odwoławczego z treści analizowanego zarzutu nie wynika w czym konkretnie przejawia się dowolność oceny depozycji P. G. oraz w jaki sposób został naruszony art. 410 k.p.k.

Aby zaś mogło dojść do uwzględnienia zasadniczego wniosku końcowego zawartego w przedmiotowej apelacji to skarżący musiałby w sposób skuteczny podważyć dokonane przez Sąd meriti ustalenia faktyczne dotyczące czynu przypisanego A. W. w pkt XI zaskarżonego wyroku. W ocenie Sądu odwoławczego omawiany środek zaskarżenia tych ustaleń w żaden sposób nie podważa.

W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy zasadnie uznał, że z zeznań P. G. wprost wynika, że to A. W. zaproponował jemu zarejestrowanie samochodu marki P. (...). Zatem zasadnie przyjęto, że A. W. przyjął samochód o którym wiedział, że został uzyskany za pomocą czynu zabronionego, gdyż nie był on nabywcą tego auta a posiadał

dokumenty, które mógł mu przekazać tylko właściciel samochodu. Konstatacja Sądu Okręgowego, że A. W. nakłonił P. G. aby zarejestrował samochód marki P. (...) na siebie, gdyż wiedział, że samochód ten pochodzi z czynu zabronionego i posiada podrobione dokumenty jest trafna i ma oparcie w materiale dowodowym sprawy.

Wbrew twierdzeniu autora gdyby tak nie było to jest logiczne, że oskarżony sam kupiłby ten samochód podpisując umowę kupna - sprzedaży i sam zarejestrował samochód na siebie a później mógłby ewentualnie sprzedać przedmiotowe auto.

Treści postawionego w apelacji zarzutu oraz wywody skarżącego zawarte w uzasadnieniu, w ocenie Sądu Apelacyjnego w żaden sposób nie podważają dokonanych przez Sąd meriti ustaleń faktycznych dotyczących czynu przypisanego A. W. w pkt XI zaskarżonego wyroku. Prawidłowa jest również kwalifikacja prawna tego czynu z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i Sąd Okręgowy wykazał w sposób logiczny i przekonujący, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał depozycje wszystkich wymienionych przepisów.

Reasumując tę część rozważań stwierdzić należy, że wbrew twierdzeniom autora apelacji dokonane przez Sąd meriti ustalenia faktyczne są prawidłowe i mają pełne oparcie w materiale dowodowym niniejszej sprawy, który został uznany za wiarygodny. Sąd I instancji nie dopuścił się również obrazy art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. gdyż każdy z dowodów został oceniony w sposób swobodny zgodny z regułą zawartą w wymienionym przepisie. Sąd meriti nie pominął również przy analizie i ocenie żadnego z dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie oraz poczynił ustalenia faktyczne w oparciu o dowody, które uprzednio w sposób zgodny z przepisami k.p.k. wprowadził do materiału dowodowego i tym samym nie naruszył również art. 410 k.p.k.

Sąd Apelacyjny mając na uwadze powyższe utrzymał w mocy wyrok w zaskarżonej części.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono zaś na podstawie art. 634 k.p.k., 636 § 1 i 2 k.p.k. i art. 633 k.p.k.